

Foerbach je jedini koji se ozbiljno, kritički odnosi prema Hegelovoj dijalektici i koji je učinio istinska otkrića na tom području; on je uopće pravi pobjednik nad starom filozofijom. Većina djela i skromna jednostavnost s kojom ih daje svijetu stoje u čudesnoj suprotnosti prema ponašanju drugih.

Veliko Foerbachovo djelo jest:

1. dokaz da filozofija nije ništa drugo već religija stavljena u misli i misao izvedena; dakle, drugi oblik i način postojanja otudjenja čovjekova bića, koji također treba osuditi;

2. zasnivanje istinskog materijalizma i realne nauke na taj način što društveni odnos "čovjeka prema čovjeku" Foerbach čini isto tako osnovnim principom teorije;

3. suprostavljanje negaciji negacije, koja tvrdi da je apsolutno pozitivno, pozitivnog koje se osniva na samom sebi i koje je pozitivno osnovano na samom sebi.

Foerbach objašnjava Hegelovu dijalektiku - (i tako zasniva polazak od pozitivnoga, od osjetilno-izvesnoga) - na sljedeći način:

Hegel polazi od otudjenja supstancije (logički: beskrajnog, apstraktno općeg), od apsolutne i fiksirane apstrakcije - to jest, popularno izraženo, on polazi od religije i teologije.

Drugo: on ukida beskrajno, postavlja zbiljsko, osjetilno, realno, konačno, posebno (filozofija, ukidanje religije i teologije).

Treće: on ponovo ukida pozitivno, uspostavlja opet apstrakciju, beskrajno. Ponovo uspostavljanje religije i teologije.

Foerbach, dakle, shvaća negaciju negacije samo kao protivrječnost filozofije sa samom sobom kao filozofiju koja potvrđuje teologiju (transcendenciju itd.) pošto ju je negirala, dakle, potvrđuje teologiju nasuprot samoj sebi.

Pozicija ili samopotvrđivanje i samoafirmiranje koje leži u negaciji negacije svhaćeno je kao pozicija koja samoj sebi još nije sigurna, te je stoga prožeta svojom suprotnošću koja sumnja u samu sebe i zato joj treba dokaz, koja sebe, dakle, ne dokazuje pomoću svoga postojanja,